

1. ชื่อผลงาน/เรื่องเล่า : บุญต่อบุญ
2. คำสำคัญ และหัวใจของเรื่อง : บุญ บริจาค อุปกรณ์การแพทย์
3. ชื่อและที่อยู่องค์กร : งานผู้ป่วยใน โรงพยาบาลแม่ลาว
4. ที่มาของเรื่องเล่า : เนื่องจากเศรษฐกิจในปัจจุบัน ที่มีความฝืดเคือง ส่งผลให้งบประมาณสำหรับใช้ในการสั่งซื้อวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์มีจำนวนจำกัด ซึ่งสวนทางกับความต้องการใช้ในผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยโรคเรื้อรัง ซึ่งทางหอผู้ป่วยใน เป็นหน่วยงานหนึ่งที่รับผู้ป่วยโรคเรื้อรัง และผู้ป่วยระยะสุดท้ายมาดูแลเป็นจำนวนมาก ทำให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน จนทำให้เกิดความคิดในการหาวิธีเพื่อบรรเทาปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้ป่วยโรคเรื้อรัง และผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้รับการช่วยเหลือด้านวัสดุอุปกรณ์การแพทย์อย่างเพียงพอเพิ่มมากขึ้น
5. โครงเรื่อง : ความร่วมแรงร่วมใจของคนหลายคน เป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลให้เกิดความสำเร็จ และบรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ เราในฐานะพยาบาลวิชาชีพ นอกจากการให้การพยาบาลผู้ป่วยขณะอยู่โรงพยาบาลแล้ว เรายังสามารถเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ป่วยและญาติเมื่อกลับไปอยู่ที่บ้านได้อีกทางหนึ่ง โดยเฉพาะในผู้ป่วยโรคเรื้อรัง และผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่มีความต้องการใช้วัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์อย่างต่อเนื่องที่บ้าน ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนจำกัด ดังนั้นถึงแม้ว่าเราไม่มีทุนทรัพย์ แต่เราสามารถใช้เวลาว่างในการประชาสัมพันธ์ และติดต่อประสานงานแก่บุคคลที่เรารู้จัก เพื่อระดมความช่วยเหลือในการบริจาคปัจจัย และวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ให้แก่ผู้ป่วยต่อไป
6. การเปลี่ยนแปลง และบทเรียนที่ได้รับ : เกิดเครือข่ายอย่างต่อเนื่อง และต่อยอด ในการร่วมบริจาคทั้งในด้านปัจจัย และวัสดุอุปกรณ์การแพทย์เพื่อผู้ป่วยโรคเรื้อรัง ผู้ป่วยระยะสุดท้าย และผู้ป่วยที่มีความจำเป็นต้องใช้วัสดุอุปกรณ์การแพทย์ที่บ้าน โดยมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสที่ผู้ป่วยจะได้รับความช่วยเหลือด้านวัสดุอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็น ผู้ป่วยและญาติมีความพึงพอใจ เกิดความสะดวกในการดูแลผู้ป่วย ผู้ป่วยหลายรายมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และผู้ให้มีความรู้สึกดีใจและภาคภูมิใจ
7. การติดต่อกับทีมงาน : นางสุนันท์ทิพย์ มาบุตร งานผู้ป่วยใน โทร.053-603102

เรื่องเล่าที่ดีในที่ทำงาน : บุญต่อบุณ

วิ๊ๆๆๆ ฟุ๊ๆๆๆๆ เสียงพัดลมทำงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัดพาเอาความร้อนระอุภายในตึกให้เบาบางลง แสงแดดยังคงแรงกล้า ท้องฟ้ามีเมฆขาวประปราย ใบไม้แต่ละใบหยุดนิ่งตามกิ่งก้านที่แผ่ออกมาจากต้นไม้ราวกับกำลังพักผ่อน เสียงแม่บ้านกำลังขัดพื้น เสียงคนไข้เด็กร้องไห้แง เสียงจากการพ่นยา วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่ดูเหมือนกับทุกๆวันในการทำงานของเจ้าหน้าที่หอผู้ป่วยใน

“สุมาเตอะเจ้า อยากจะมาขอยืมออกซิเจนเจ้า” ขณะที่ดิฉันกำลังง่วนกับการทำ D/C คนไข้ ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงประมาณวัยกลางคนดังมาจากทางด้านหลัง เมื่อดิฉันหันกลับไปมอง ก็พบว่า เป็นญาติผู้ป่วยรายหนึ่งที่มักจะมา Admit ที่หอผู้ป่วยบ่อยๆ ด้วยโรคระบบทางเดินหายใจ “เดี๋ยวรอแป็บเนื้อเจ้า เดี่ยวขอไปเช็คก่อนว่ามีเหลือรีเปล่า” ดิฉันตอบกลับไปพร้อมกับส่งรอยยิ้มให้แก่ญาติ เป็นไปดั่งคาดออกซิเจนทั้งแบบถัง และแบบไฟฟ้าที่ทางหอผู้ป่วยมักจะมีไว้สำหรับให้ผู้ป่วยและญาติยืมกลับไปใช้ที่บ้านไม่เหลือเลย “พี่พรมเจ้า ออกซิเจนสำหรับให้คนไข้ยืมกลับบ้านเหลืออยู่ก้อเจ้า” ดิฉันยังไม่ละความพยายาม “ไม่มีเหลือแล้ว อันสุดท้ายเพิ่งให้คนไข้เตียง 19 ยืมไปอาทิตย์ก่อน เข็มขนาด” ดิฉันหันไปยิ้มเจื่อนๆให้แก่ญาติที่รอฟังอยู่ แล้วก็ เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ดิฉันได้เห็นสีหน้าที่แสดงถึงความผิดหวังจากญาติที่มาขอยืมอุปกรณ์การแพทย์เพื่อไปใช้สำหรับผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่บ้าน

ดิฉันพบว่าจากภาวะเศรษฐกิจที่ฝืดเคืองซึ่งแปรผันตรงกับจำนวนผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่มากขึ้น จึงส่งผลให้การให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์การแพทย์สำหรับให้ผู้ป่วยนำไปใช้ที่บ้านไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ป่วยและญาติ บางรายจำเป็นต้องมีออกซิเจนที่บ้าน บางรายจำเป็นต้องใช้ที่นอนที่สามารถปรับระดับได้ บางรายจำเป็นต้องมีเครื่อง Suction เพื่อช่วยดูดเสมหะที่ขับออกไม่ได้ ความคิดเหล่านี้วนเวียนอยู่ในหัวของดิฉันตลอด ดังนั้นในวันหนึ่งที่ดิฉันได้มีโอกาสไปพบปะกับเพื่อนๆที่งานเลี้ยงรุ่น ดิฉันจึงได้นำเรื่องราวเหล่านี้ไปเล่าให้เพื่อนๆฟัง สิ่งที่เพื่อนๆดิฉันตอบกลับมาคือ แทบจะทุกคนมีความสนใจที่จะให้ความช่วยเหลือ และร่วมบริจาควัสดุอุปกรณ์การแพทย์แก่ผู้ป่วย หลังจากนั้นมหกรรมแห่งการร่วมบริจาคเพื่อให้ผู้ป่วยได้มีอุปกรณ์การแพทย์ใช้อย่างเพียงพอจึงเริ่มต้นขึ้น ทั้งการรวมกลุ่มกันของเพื่อนๆในการบริจาคเครื่องผลิตออกซิเจน , ที่นอนลม , เตียงคนไข้ , Monitor BP รวมไปถึงของใช้ เช่น แพนเพิร์ส , แป้ง เป็นต้น ต่างมีคนค่อยๆทยอยมาบริจาคจากหลายๆแห่ง รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วยใน ที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันในการช่วยบริจาคในวันสำคัญ เช่น วันเกิดของตนเอง นอกเหนือจากการไปทำบุญที่วัด หลายนคน ก็นำของใช้สำหรับผู้ป่วย มาบริจาคให้หอผู้ป่วยไว้ใช้สำหรับผู้ป่วยที่ไม่มีญาติ หรือฐานะยากจน ดังนั้นจากที่เคย “ขาดแคลน” ก็กลับกลายเป็น “เพียงพอ”

จนถึงวันนี้ ดิฉันรู้สึกภูมิใจ และซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะถึงแม้ว่าดิฉันจะไม่สามารถบริจาคเงิน หรือสิ่งของต่างได้มากมาย แต่สิ่งสำคัญคือ ดิฉันได้มีโอกาสเป็น “สะพานบุญ” ให้เพื่อนๆ และคนอื่นๆหลายคนทั้งที่ดิฉันรู้จัก และที่ดิฉันไม่รู้จัก จากการศึกษาที่ทุกคนได้รับทราบถึงความต้องการการช่วยเหลือ แล้วมีการบอกต่อกันไป ทำให้ทุกคนที่ได้รับทราบข้อมูลต่างร่วมด้วยช่วยกันในการทำบุญ และบริจาคข้าวของ จนเกิดเป็นความช่วยเหลือแก่ผู้ป่วยต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด